

ga kirjandushuvilise südamesopis on kindlasti leidnud koha Lydia Koidula oma humoorikate teatritükkide ja südamevalust ning igatsusest läbi imbutud isamaaluulega.

Soome puht tõise ja kuivalt erialase oktoobrikuu-reisi peaaegu ainsaks kultuuriliseks meelelahutuseks oli sattumine Koidula jägedele. Et meie suurest delegatsioonist ainult kahel oli võimalus viibida selles vähetuntud paigas, kuhu eestlase jalg kindlasti mitte tihti ei satu, siis pean oma kohuseks sellest õige pisut pajatada.

Loppi vallas (samanimelise järve kaldal) asub väga suur põlukivi — nii suur, et inimesed tunduvad selle kõrval õige pisikesena...

Kui väike Lydia papa Janseniga ühe taluniku juures külas oli, sattus ta sellest kivist vaimustusse. Talunik kinkis selle kivi-müraka Koidulale, lausudes: «See on sinu kivi — tee sellega, mis tahad.» Selgemast selgem on, et ühel tüdrukutirtsul suure kivi-ga midagi peale hakata pole. Ja pealegi võõral maal. Kivi jäi Loppi järve äärde paremaid päevi igatsema. Ja need tulid — tulid siis, kui Eestimaal ei olnud pronksi, millest Koidula bareljeef valada. See võimalus leiti kohapeal. Üks neist kinnitati Koidula isikliku kivi külge, teine paigutati «Estonia» teatrisse.

Loppi vallavalitsuse liikmed arvasid, et nende Koidula bareljeef on ainukene, Eestimaa oma on teadmata kadunud...